

DAVID JACKSON

NU SCOATE UN SUNET

1

– Ce pui la cale?

Cuvintele îl luară prin surprindere. Dar apoi Malcolm Benson își aminti motivul chicotitului pe care nu și-l putu reprema.

Se întoarse de la chiuvetă, cu zâmbetul încă întipărit pe chip.

Așezată la masă, Harriet ține o cană de ceai cu grijă între mâinile ei mici. Era cana ei preferată – cea cu Snoopy. Avusese grija ca pe aceea să i-o dea în dimineața asta deosebită. Sprâncenele îi erau arcuite în acel fel duios, special. Unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea cu treizeci de ani în urmă.

Scutură spuma de săpun de gălbenele, apoi își atinse cu un deget latura nasului.

– Nu-i aşa că ai vrea să ştii? spuse el.

Harriet lăsa cana jos pe suportul de pahare din rafie.

– Pui ceva la cale.

– Mereu pun ceva la cale, spuse el. Știi asta. Planuri și urzeli.

Îl privi cu ochi strălucitori.

– Ce este?

– Va trebui să aștepți. Se întoarse din nou cu fața la chiuvetă. Își înmuie mâinile în spumă. Știa că se va uita fix în ceafa lui, încercând să-i citească gândurile.

– Ziua mea este abia peste o lună, spuse ea cu un aer degajat.

El rămase tăcut.

– Asta e? Are ceva de-a face cu ziua mea?

O privi peste umăr. La cincizeci de ani era încă inocență ca un copil și plină de admirație.

– Este un cadou. Dar nu pentru ziua ta. Nu putea să aștepte atâtă vreme.

– Malcolm, acum mă tachinezi. Spune-mi. Te rog!

Sperase să mai tragă puțin de timp, dar n-ar fi fost corect față de ea. În plus, el era la fel de entuziasmat ca și ea să scoată totul la lumină. Ținuse secretul pentru el mult prea mult timp.

– Bine, spuse el. Așteaptă aici.

Își scoase mănușile și își dădu jos șorțul. În timp ce se îndrepta spre ușa de la bucătărie, o văzu pe Harriet cum bătea din palme de nerăbdare.

Zâmbi în timp ce merse până în camera mică ce îi servea drept birou și înapoi. Era un moment important pentru amândoi. Încununarea unui efort uriaș și a unei răbdări imense. Se opri înainte să intre din nou în bucătărie.

– Închide ochii. Nu trişa.

– Bine, spuse ea. Nu mă uit. Promit.

E intră pe ușă, cu cadoul în brațe. Harriet stătea cu mâinile la ochi. Degetele îi tremurau imperceptibil.

– Bun, spuse el. Acum poți să te uiți.

Harriet își dădu încet mâinile la o parte. Pe chipul ei se citi mai întâi nedumerire și apoi uimire când văzu cartea mare, legată în piele.

– Este... este albumul.

Malcolm încuviință. Știa că Harriet era pe cale să izbucnească în plâns și deja simțea cum o lacrimă îi ajunsese în colțul ochiului.

Își ridică privirea și o întâlni pe a lui.

– Nu se poate!

– Ba da.

– Ai găsit unul?

ReMalcolm zâmbi.meni și cărți

– Doamne Dumnezeule, spuse ea. Dumnezeule, arată-mi, arată-mi, arată-mi!

Harriet trase un scaun exact lângă al ei. Malcolm se așeză și puse albumul pe masă, între ei.

– Ești pregătită pentru asta? întrebă el.

– Malcolm, știi cât de mult mi l-am dorit. Deschide-l.

Malcolm deschise albumul unde se afla semnul de mătase.

Chipul lui Harriet era luminat de strălucirea reflectată de pagină. Își duse mâna la gură, iar lacrimile începură să-i curgă pe dosul palmei.

– Sper că acestea sunt lacrimi de bucurie, spuse Malcolm.

Nu putu decât să dea din cap în timp ce continuă să se minuneze de comoară. E mai frumos decât orice zi de naștere.

Întinse mâna și dădu pagina. Suspină. Malcolm se uita la ea în timp ce Harriet se afunda în visare. O privi cum plângea, zâmbea și râdea în timp ce dădea pagină după pagină. Își dori să poată face asta pentru ea în fiecare zi.

Începură să curgă întrebările. Harriet voia cât mai multe informații, până la ultimul detaliu. Malcolm se simțea uneori presat, dar făcu tot posibilul să ii răspundă.

Când ajunse la ultima pagină, Harriet deschise din nou la prima. Atinse ușor cu degetul fotografia fixată acolo. Malcolm știuse că aceasta îi va plăcea cel mai mult.

O umbră de îndoială i se așternu pe chip.

– Nu mă tachinezi, nu-i aşa, Malcolm? Vreau să zic, e sigur?

– O, da. Vezi cât de ocupat am fost. Uită-te la fotografi.

Total este aranjat.

– Totul e aranjat? Când? În curând?

Malcolm își frecă bărbia.

– Ei bine, asta e partea mai dificilă. Lucrurile asta necesită timp. Vezi tu, e o chestiune de logistică.

Harriet se întristă.

– Ah.

– Așa că m-am gândit... M-am gândit că în seara asta. Ar fi suficient de repede pentru tine?

Harriet făcu ochii mari. Era extaziată și nu-i venea să credă.

– Malcolm! Îl luă în brațe, trăgându-l în căldura ei.

– Malcolm, ești un bărbat uimitor. Te iubesc.

În cele din urmă îi dădu drumul.

– N-o să fie periculos, nu? Adică ești sigur că poți face asta?

El îi luă mâinile și le strânse într-ale lui.

– N-o să fie ușor. Nu mai sunt aşa de Tânăr. Dar da, pot să fac.

Ea îl îmbrățișă din nou. Își întoarse privirea spre album, și atunci își dădu seama. Si apoi îi veni o idee și își ridică privirea spre tavan.

– Putem să-i spunem? Putem să-i spunem lui Daisy?

– Nu văd de ce nu, tu?

Daisy îi auzi urcând la etaj, aşa că lăsa jos creionul și se ridică. Știa cât de mult le plăcea când îi aștepta aşa.

Scris o poveste despre un şoarece. Nu fusese niciodată bună la scris poveşti și nu știa prea multe despre şoareci, aşa că era o provocare destul de mare. Speră să le placă ce scrisese. Mai târziu va mai rezolva niște fracții și apoi va citi. Va fi o zi plină.

În cele din urmă uşa se deschise și când cei doi intrară, ea se îndreptă și mai mult.

Observă cât de mult zâmbeau în dimineața asta. De fapt probabil că nu-i văzuse niciodată mai fericiți. Se întrebă ce ar putea însemna asta.

– Bună, Daisy, spuse Malcolm.

– Bună, tati, răspunse ea.

Malcolm și Harriet se așezără zâmbind în fața ei la birou.

– Avem niște vești pentru tine, spuse Malcolm. Ceva de care suntem foarte entuziasmați.

Daisy nu răspunse. Nu știa cum ar trebui să răspundă. Aștepta răbdătoare.

– Nu vrei să știi ce e? întrebă Harriet.

Daisy încuvia întă din cap, deși nu era sigură că voia să știe.

Harriet se uită la Malcolm și îi făcu semn să îi dea vestea.

Malcolm se aplecă în față peste masă. Se apropie atât de mult, încât Daisy putu să îi vadă punctele negre de pe nas.

– O să ai... Malcolm se opri, lăsând o pauză de efect – o surioară!

Harriet se agita pe scaunul ei. Aplaudă puțin de încântare.

Daisy totuși nu știa cum să reacționeze. Știa că vor să fie la fel de euforică, dar cumva nu simtea asta.

Văzând că sunt cu ochii ațintiți asupra ei, deschise gura, dar nu ieși niciun cuvânt.

– Ce crezi despre asta? spuse Malcolm. Nu-i aşa că e minunat? Gândește-te la toate lucrurile pe care le puteți face împreună.

– Poți să-i arăți jucările tale, spuse Harriet. Poți să-i citești și poți să-i explici cum funcționează totul. Cel mai bun lucru este că nu vei mai fi doar tu. Nu vei mai fi singură niciodată. Cât de grozav e?

Pentru că nu voia să-i supere, Daisy căută cu frenzie în minte să spună ceva important.

– Cum o cheamă? întrebă ea.

Malcolm se uită la Harriet. Harriet se uită la Malcolm.

– Bună întrebare, își spuseră unul celuilalt.

– Se numește Poppy, spuse Harriet. Un nume de floare, ca al tău. Și e și blondă ca tine. Și are doar șase ani. Este adorabilă și sunt sigură că o vei iubi.

Se întoarse din nou spre Malcolm.

– Nu-i aşa, tati?

Se pierdură din nou unul în ochii celuilalt, dându-i lui Daisy ocazia să-și formuleze următoarea întrebare.

– Când? Când vine?

– Altă întrebare excelentă, spuse Malcolm. Ține-te bine, Daisy – e destul de repede! Ce zici de diseară?

Daisy simți cum ceva dinăuntrul ei se revoltă și se luptă să nu arate.

– În seara asta?

Își dădu seama prea târziu că în voce se distingea un ton negativ. Văzu cum buzele lui Malcolm tremură ușor în timp ce se strădui să-și păstreze zâmbetul.

– Da, Daisy. Diseară. Nu te deranjează, nu?

– Nu, tati, spuse repede. Vreau să spun... mă întrebam doar unde va dormi.

Malcolm se uită spre pat. Se încruntă, de parcă nu s-ar fi gândit până acum la această problemă.

– Ei bine, mă tem că va trebui să împărțiți patul acela pentru o vreme. Vom rezolva cumva.

– Detalii, detalii, spuse Harriet. Nu ne facem griji despre astfel de lucruri în casa asta. Totul va fi bine. Va fi mai mult decât bine. O să fie cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată!

Lui Daisy i se păru că Harriet va exploda de bucurie. Că se va rupe brusc la cusături și va stropi pereții și tavanul.

Alungă gândul. Se uită spre povestea ei încercând să-și distragă atenția.

– Deci, spuse Malcolm, astea sunt veștile noastre minunate. Știam că vei fi încântată, Daisy.

Daisy nu știa cuvântul „sarcasm“, dar tonul vocii lui Malcolm îi spunea că nu reacționa aşa cum voia el.

– Nu vă faceți griji, le spuse ea. Sunt mare. O să am grija de Poppy.

Încercă să sună cât mai pozitivă și mai sinceră. Părea să funcționeze.

– Bine, atunci te lăsăm să-ți faci temele, spuse Harriet. Vin mai târziu să văd cum merge. Ridică din deget. Nu te aștepta să te ajut prea mult azi, totuși. Nu știu nici măcar dacă vin sau plec, chiar nu știu.

Își răsuflare din cameră, aproape plutind pe norul pe care îl creaseră. Daisy îi privi cum pleacă și așteptă să se închidă ușa. Așteptă zgromotul familiar care se auzea mereu, sunetul aspru care lăsa un ecou în pieptul ei.

Sunetul zăvoarelor trase.

Era singură din nou. Își petrecea atât de mult timp singură. Din cauza asta o parte din ea chiar credea că o să fie minunat să mai fie un copil aici.

Dar nu ar dori soarta asta nimănui.

Se uită în jur. Uneori se întreba cât de mult i-ar lua unui musafir să își dea seama care este adevăratul scop al acestei camere dacă nu ar fi zăvoarele de afară. Ar vedea patul în alcovă în partea opusă ușii. La stânga, ar vedea etajerele cu cărți, jucării și un televizor cu ecran plat. Lângă acestea, dulapul cu sertare pe care se afla o casă de păpuși și mai multe jucării. În mijlocul camerei, o masă pliantă și scaune de plastic.

Aparent nimic neobișnuit.

Dar apoi s-ar putea întreba unde sunt dulapurile mari de haine. De ce, în locul acestora, într-un colț se află o chiuvetă mică și ceva ce seamănă cu o perdea de duș în altul. Iar dacă s-ar uita dincolo de acea perdea ar fi probabil surprins să vadă că ascunde nu un duș, ci o comodă veche și murdară.

Și dacă ar vrea să aducă puțină lumină naturală în această cameră întunecată și ar încerca să tragă draperiile, ar descoperi în spatele lor ferestrele acoperite cu scânduri de lemn bătute în cuie.

În momentul acela și-ar putea da seama în sfârșit că acesta nu este doar un dormitor, ci o cameră cu *de toate*.

Este o celulă de închisoare.

Daisy învățase să nu se plângă adulților despre situația ei. Oamenilor cărora le spunea mami și tati, dar care nu erau părintii ei adevărați.

„Acesta nu era un loc în care să aduci alt copil, se gândi ea. Nu era nici locul în care să aduci *acest* copil.“

Nu era sigură de cât timp se afla aici, dar avea o vagă idee. De curând fusese forțată să își sărbătoarească cea de-a zecea aniversare. și știa că avea săpte ani când fusese răpită.

Asta însemna că de trei ani era captivă în această cameră.

2

– El este?

Detectivul sergeant Nathan Cody urmări degetul detectivului local Megan Webley care arăta spre țintă. Prin geamul murdar văzu o siluetă care se aprobia de ei pe trotuar, cu mâinile băgăte adânc în buzunare și cu gulerul ridicat pentru a se apăra de frig.

– Nu. Nu e el.

La radio cânta Ed Sheeran. Cody bătea cu degetele pe volan în ritmul muzicii. Se uită în vitrina magazinului de lângă mașină. Era plină cu lenjerie intimă sumară. Își dori să fi parcat puțin mai în spate.

– Dar acesta? spuse Webley.

Cody oftă.

– Nu. O să mă întrebui despre fiecare tip care va trece pe lângă noi?

– Dacă te întreb, va fi vina ta.

– De ce vina mea?

– A fost ideea ta, nu? În plus, ai spus că o să apară la ora cinci fix și deja au trecut trei minute.

– O să vină. Ai răbdare.

Webley își încrucișă brațele la piept afectată.

– Mi-e frig și sunt obosită și mi-e foame. N-am mâncat de prânz azi.

– Nu ești singura. A fost o goană nebună spre tribunal, nu?

– Ai fost foarte bun, aproape. La tribunal.

– Crezi?

– Da. Avocatul și-a găsit nașul acolo. Vedeam cum îi curgea transpirația de sub perucă, îngâmfatul naibii.

Arătă spre el, ridicând sprâncenele.

– Am observat că ai purtat o cravată nouă cu ocazia asta.

Zâmbind, Cody se îndreptă de spate și o aranjă.

– Da. Îți place?

– Nu.

– Oh.

După o scurtă pauză, Webley continuă:

– Nu ți-e dor de vremurile de demult?

Cody simți cum îl iau căldurile. Bănu că va aduce vorba despre vremea când formau un cuplu. Atunci când ea avea un cuvânt de spus cu privire la ce cravate urma să poarte.

– Care vremuri?

– Când lucrai sub acoperire. Îți-e dor de partea asta?

Pfu, se gândi Cody.

– Da, uneori. Dar și aşa e OK.

– Te gândești vreodată să te transferi înapoi?

– De ce? Te-ai săturat de mine?

– Nu. Doar mă întreb. Era o parte importantă din viața ta. Clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Încă îmi plac misiunile ocazionale, dar nu cred că aş putea să fac din nou asta cu normă întreagă.

– Din cauza a ce s-a întâmplat?

Cody se gândi cu atenție înainte să răspundă. Era o întrebare firească totuși. Pentru majoritatea oamenilor, experiența a patru bărbați cu măști de clovn care rup bucăți din trupul tău și apoi îți ucid partenerul cu cruzime ar fi suficient să-i convingă să caute alte domenii de activitate.

– Da, dar nu doar pentru motivele evidente. Să fiu sincer, m-am gândit că mutarea la Investigații Criminoale va fi temporară, dar mi-a deschis ochii. Am crezut că îmi va lipsi